

NGÀY THỨ CHÍN

DÁM YÊU THƯƠNG NGƯỜI KHÁC

Tôi không nghĩ ra làm sao người ta mến Chúa mà lại không yêu người. Tôi không tìm cách che đậy hoặc tránh né những tình cảm đang nung nấu tâm hồn tôi. Ngược lại, tôi cảm ơn Chúa đã cho tôi một tâm hồn biết yêu người khác và cảm thông được với tâm hồn Chúa Giêsu Kitô, Thầy tôi. Tôi không lưu tâm cho lắm về lối suy nghĩ những người thích lý luận khô khan và ích kỷ, họ dường như muốn nhét con tim vào trong não và không hề biết thương mến ai, vì kỳ cùng họ chỉ biết yêu mình họ thôi. (E. O. I, 18, tr. 256-257).

Nếu có một Igiêniô Mai-Thiên-Lộc canh tân cuộc sống đạo khi dám vượt ra ngoài nếp sống ù lý và cố chấp, cũng còn có một Igiêniô Mai-Thiên-Lộc lay động một Giáo hội thường lạnh lùng và bi quan khi dám nói lên tình cảm mình và dám tuyên dương kitô hữu nghĩa là có được một trái tim để yêu.

Ngài rúng động trước vết thương nơi cạnh sườn Chúa Kitô trên Thánh Giá và thấy nơi trái tim bị đâm thủng

Đấng Cứu chuộc một chứng tá mình chứng tình yêu thương Chúa đối với con người.

Lễ Thánh Tâm Chúa là lễ tình yêu của Chúa Giêsu Kitô đối với con người. Do đó phải yêu kẻ khác với nguồn sức mạnh tình yêu nơi Chúa Kitô. (E. O. I, 14, tr. 224).

Và chính nơi Trái Tim Chúa Kitô luôn rướm máu ngài múc lấy tình thương say mê đối với những người nghèo nhất và những hoàn toàn người bị bỏ rơi. Ngài thương những người ấy vì họ là những người không được ai yêu thương, vì họ cô độc và bị để mặc không ai đoái hoài.

Chỉ cho tiền cho bạc thôi thì không nói làm gì, nhưng mặt đối mặt với những con người khốn khổ và thấy mình bất lực không thể đáp ứng được mọi thứ người ta thiếu thốn, điều đó thật quá sức của tôi ... Tôi không thể chịu đựng nổi.... Tôi đành thua. (E. O. I, 19, tr. 192).

Khi làm giám mục Marseille, ngài nỗ lực canh tân giáo phận ngài, xây nhà thờ, lập giáo xứ mới, qui tụ các dòng tu, dựng trường học, nhân tăng những công cuộc bác ái từ thiện, chăm lo cuộc sống thân xác và linh hồn của những con người được Chúa trao phó. Trong công việc, ngài luôn thân cận với người ta, nâng đỡ tinh thần người hấp hối, an ủi người bệnh tật lạ cũng như quen, thăm viếng những gia đình đang tang chế: *Tôi đã đến thăm một người bị bệnh dịch tả. Lần thăm viếng này của tôi làm cho người bệnh phần khởi rất nhiều và khích lệ vị bác sĩ cùng đến một lúc với tôi. Giả như người ta biết được thế nào là một giám mục, thì hẳn người ta ít ngạc nhiên hơn khi thấy người ấy tiếp cận với con chiên mình mỗi khi con chiên gặp cảnh đau buồn hoặc bị bệnh hoạn, tang chế. (E.O. I, 18, tr. 265).*

Ngài khóc trong đám tang Chị Lamberte, người giúp việc trung thành và khiêm tốn cho cộng đoàn Hiến sĩ ở Calvaire. Khi người ta lưu ý ngài là cử chỉ đó không xứng hợp với tác phong một vị giám mục, ngài nói: *Tôi ghê tởm những kẻ ích kỷ, những tâm hồn chai đá chỉ biết có mình và không biết công lao của kẻ khác đã phục vụ mình. Càng đi sâu vào trái tim Chúa Giêsu Kitô, tôi càng suy gẫm về những việc Ngài làm trong cuộc sống cao cả của Ngài, và tôi lại càng xác tín là tôi có lý và họ lầm.* (E.O. I, 18, tr. 263).

« Ở Marseille, người ta khâm phục khi nói đến nhiệt tâm và lòng quảng đại của ngài đối với người bệnh và người nghèo khổ. Ngài đích thân đến giúp những người nghèo túng trong các khu phố mang tiếng xấu và thường đến giúp những kẻ nổi danh là bê bối chịu các phép bí tích. Lòng nhiệt thành và bác ái đó thường được người dân nhắc nhớ » . (Nguyễn cáo hồ sơ phong chân phước).

Vâng, tôi có trái tim và tôi yêu chân thành, yêu đắm đuối... Tôi xác tín là tôi có lý để yêu người ta... (E.O. I, 18, tr. 253).

Tình yêu con người táo bạo như thế đưa ngài ra ngoài ranh giới tôn giáo để phục vụ mọi người trong cuộc sống hằng ngày của họ. Do đó, ngài tìm cách hiện diện trong sinh hoạt thành phố để đóng góp vào công cuộc phát triển nâng cao sinh hoạt người dân.

Năm 1840, chính quyền nhà vua từ chối không giúp Marseille có một nhà ga xe lửa; làm như thế để nhằm phạt thành phố đã không hỗ trợ cuộc Cách mạng đưa Louis-Philippe lên ngôi. Giám mục Igiêniô Mai-Thiên-Lộc đứng ra bênh vực thành phố và viết thư cho nhà vua để đòi cho có tuyến đường sắt cần thiết này: *Tôi sung sướng khi biết*

những nhận xét của tôi có thể làm nhà vua thay đổi dự án có hại cho thành phố! Không ai ngờ được từ đâu có được may mắn đó, phải chăng vì phải lo lắng cho ích lợi mọi người mà Giám mục đã mang lại điều hay cho dân mình. Ai ai cũng hưởng lợi ích đó cả. (Nhật ký ngày 21 tháng 04 năm 1842).

Năm 1847, ngài muốn đến dự ngày khai trương bồn nước giúp thành phố có nước uống dùng cho cả năm, và trong dịp này ngài phát biểu: *Ngày khai trương này là một trong những ngày đẹp nhất trong lịch sử thành phố Marseille. Công trình tuyệt vời này là một nỗ lực của các vị dân cử biết nhìn xa và biết lo cho dân. Nó là một công trình sẽ cải thiện số phận người dân Marseille, điều mà chúng tôi luôn tha thiết. (Nhật ký 1847).*

Năm 1848, Đệ Nhị Cộng Hòa tổ chức tổng tuyển cử; lần đầu tiên mọi người Pháp được kêu gọi tham gia. Đa số các giám mục Pháp lúc bấy giờ có vẻ dè dặt, nhưng giám mục Igiênô Mai-Thiên-Lộc viết một bức thư kêu gọi những con chiên trong giáo phận ngài đi bầu, « *vì hạnh phúc của mọi người* ». Và ngài còn đi xa hơn: *Ngày chủ nhật có tổng tuyển cử, tín đồ đừng quên việc vừa đi lễ vừa đi bầu. Nhưng nếu bất khả kháng không thể làm cả hai việc được, thì họ được miễn đi lễ vì lý do quan trọng phải thi hành bổn phận bầu cử. (Thư Mục Vụ ngày 24 tháng ba năm 1848).*

Nhưng ngày tổng tuyển cử không phải một ngày chủ nhật nào trong năm, mà rơi đúng vào ngày Lễ Phục Sinh!

Ngày 25 tháng mười một năm 1850, ngài khai trương một bệnh viện cách ly ở trên các đảo Frioul, nhân dịp ngài nhắc cho nhân viên y tế phận vụ của họ: *Nơi đây, không có quyền đối xử người bệnh như một kẻ hèn mạt vì hoàn cảnh đau*

thương bên ngoài của họ, nhưng phải được đối xử như một con người được tạo dựng theo hình ảnh của Đấng Hóa Công. Có như thế mới là thực thi bác ái thật. (Nhật ký 1850).

Giám mục Igiêniô Mai-Thiên-Lộc cũng bận tâm đến dân chúng gốc nông thôn hoặc di cư đến tìm kế sinh nhai ở Marseille. Ngài lo ngại về tình trạng nhà ở thường quá tồi tệ. Ngài chủ xướng công trình cải thiện nhà ở cho giới thợ thuyền, đặt viên đá đầu tiên cho một ngôi nhà mẫu và làm phép một khu gia cư khá khang trang cho công nhân đóng tàu. Trong dịp này, ngài đọc một bài diễn văn hùng hồn về phẩm giá làm người của người thợ đến độ ông tỉnh trưởng buộc phải tố giác ngài lên Bộ Trưởng Nội vụ xem ngài như một kẻ kích động dân chúng khá nguy hiểm. Vị giám mục già 76 tuổi này quả không hề mất đi sức năng động của nhà truyền giáo trẻ tuổi trước đó 45 năm đã từng dám giảng « về phẩm giá cao quý của những người nghèo của Chúa Giêsu Kitô » trong nhà thờ thánh Mađalêna.

NGUYỄN gẫm với thánh IGIÊNIO

Kính thánh Igiêniô,

ngài không bao giờ thất vọng về thế giới này, chỉ vì ngày nọ Chúa đã thương yêu nó.

Dường như con nghe ngài nói với chúng con:

« Các anh, các chị hãy đến đây!

Hãy vui lên tiến về thế giới mà Chúa thương yêu,

là thành lớn của những con người

*nơi Chúa đã dựng lên để ở và đã trồng Thánh Giá khổ đau
Hãy vui lên tiến về thế giới đầy bạo lực
nói với nó rằng hòa bình cũng có quyền cư ngụ nơi đây!
Hãy vui lên tiến về thế giới muôn nghìn khuôn mặt
nói với nó rằng ở đâu đón tiếp con người cũng có quyền
được thực thi !*

*Hãy vui lên tiến về thế giới đầy lo toan
nói với nó là tình yêu cũng có quyền ngự trị chốn này !
Ước chi suốt cuộc sống quý bạn là đón mời kẻ khác.
Ước gì suốt cuộc sống quý bạn là bình an cho kẻ chung quanh
Ước gì suốt cuộc sống quý bạn là trái tim mở ra cho
nhân thế.*

Ước gì suốt cuộc sống quý bạn là tín thác cho nhau.

« Nếu tôi nói được các thứ tiếng của thế giới, nếu tôi không có đức ái, tôi chỉ là một cái trống ồn ào ... Nếu tôi có đầy niềm tin đến nỗi dời núi, nhưng nếu tôi không có đức ái, thì tôi không là gì cả. Nếu tôi phân phát tất cả của cải của tôi để bố thí, nếu tôi nạp mình để lửa đốt, nếu tôi không có bác ái, thì việc đó không giúp được gì » (Theo 1 Co 13,1-3).